

Едва се крениха стенигъ и, вѣтрѣтъ издѣха бѣлия прахъ отъ покрива, високигъ бурени наоколо и готвятъ забрава, а рѣката, що я избикаля, ѝ готви гибель. Повечето керемиди липсватъ, покривътъ е пропадналъ, капацитѣ и вратитѣ сж изкъртени, колелата две години мълчатъ.

Крѣвта на умрѣлия день капи въ малкитѣ бързеи на рѣката — червени облаци отиватъ на северъ, минаватъ презъ огледалото на рѣката, бледнѣятъ и чезнатъ въ далечината. Въ тихия завой на водитѣ трепкатъ последното кърваво петно на небесния сводъ, върбитѣ, буренитѣ и старата воденица. Въ вечерната тъма блестятъ свѣтулки. Спущатъ се отгоре, пресичатъ ти пѣтя и изчезватъ задъ едва очертаващитѣ се върхове на дърветата и гжстопреплетенитѣ клони. Въ вечерната тишина само непрестанниятъ вой на рѣката нарушава старческия ѝ покой и дава душа на странни образи. Долу на изтокъ, надъ планинитѣ, надъ морето отъ дървета, се издига луната въ тъмносиния безкрай. Нейниятъ ликъ, отразенъ на хиляди кжсчета въ лекотрепкащитѣ води, освѣтвява високигъ стволоче на редица загадъчни тополи и цѣлото море отъ дървета. Тогава старата воденица е цѣла мистерия. Тогава оркестъръ отъ безкрайни шурци свири на тоя великолепенъ филмъ.

О, ако малката Ева би дошла да навести старата воденица, тя много би се позачудила. Навѣрно малката Ева ще си спомни една вечеръ, която азъ нѣма да забравя... една лѣтна вечеръ, старата воденица, малката Ева и азъ. Воденичнитѣ колела тѣй весело тракаха, затворенитѣ врати тѣй плахо гледаха. Шурцитѣ, както винаги, свирѣха все сжщото парче, свѣтулки се мѣркаха въ мрачината и изчезваха задъ едва очертаващитѣ се върхове на дърветата и гжстопреплетенитѣ клони. Рѣката ехтѣше въ нѣкакъвъ чудатъ унисонъ съ безбройнитѣ шурци. Една цѣлувка, първа и последна оттогава—по случай заминаване—до стенигъ на старата воденица.

Ние всички сме пѣтници въ непозната страна — загадъчни странници безъ опредѣлена целъ. Като свѣтулки ние блесваме и чезнемъ задъ високигъ стволи на дърветата и се мѣркаме между гжстопреплетенитѣ клони. Като безбройнитѣ шурци ние свирияме все едно и сжщо парче. И нашитѣ спомени, жалка, но единичка утеха, сж все стари воденици...

Доре Стоичковъ
Кюстендилъ

И тоя день ще мине пакъ така: нерадостно и скучно, а искамъ нѣщо да се случи, а чакамъ весела сждба.

Но ето че е по-добре:
да не очаквамъ, да не искамъ,
защото нѣма да ме плисне
любовъ — невиненъ детски смѣхъ.

Така си мисля примиренъ:
мълча, не спомнямъ, не излизамъ —
азъ знамъ, че и безъ менъ ще се измъжватъ
смѣхътъ и радостта на тоя день.

Бориславъ Филиповъ
Видинъ

ОФЕЛИЯ

Азъ ида печална и бледа,
отъ минала слава руини. . .
Косата си въ лека безреда,
азъ кича съ цѣвтя бледосини. . .

Навсѣкжде мрачно бележа
азъ пѣтя на печално съмненне,
и моята девственость свежа,
похулена, буди презрение. . .

Азъ пѣя и въ тихата пѣсенъ
изливамъ своитѣ ридания
и тѣжа въ бледната есенъ
за принца печаленъ на Дания.

Маринъ Мариновъ
Вратци

ХРИЗАНТЕМИ

Бедни, болни, . . тѣ линѣха
подъ моята бедна стрѣха.
Все печални, мълчалави,
безутешни и свѣнливи.

Тжжни, болни. . . вѣвъ зори,
тѣ проливаха сълзи;
рано въ утринния здрачъ
все дочувахъ тѣхний плачъ.

Безнадеждни, моята мжка
може би сподѣлятъ тука
(мислѣхъ), сетна дивна пѣсенъ
на умиращата есенъ.

И въ несносна самота
тѣ — сълзи на есенята,
чувахъ нѣжни шумоления
мойтѣ есенни купления.

А. Ванцаровъ
Варна